

La incògnita del Mallorca després d'Asensio

Després de la mort del propietari del Mallorca, Antonio Asensio, el futur del club mallorquí és una incògnita.

A pesar que el president diu que els hereus no volen vendre, ningú no està massa segur del que pot passar.

El valor del Mallorca, Societat Anònima Esportiva, es calcula avui entorn dels 10.000 milions

Antonio Asensio era una empresari que mai no volgué ser president de cap club de futbol. Possiblement perquè psicològicament no ho necessitava, al contrari que la majoria dels presidents, i també possiblement perquè el Mallorca, com l'altre grapat de clubs que estan sota el control directe o indirecte del grup d'Asensio, només era una inversió empresarial del seu grup mediàtic en relació als drets de televisió del futbol.

A pesar que Asensio digué un parell de vegades que havia comprat el club per amor al i a Mallorca, el fet és que aquestes demostracions d'estimació mai no es van considerar més que com a producte del ritual de frases fetes tan al gust dels protocols i usos diplomàtics, una mica passats de moda, que encara ara sovintegen en el món del futbol, en el qual –ja se sap– les declaracions d'amor duren el temps d'aparèixer un euro per fer canviar d'amors i colors.

Asensio va ser un propietari de club que, com cap d'altre, va avançar-se als temps. No solament professionalitzà la gestió del Mallorca –això passa també en altres clubs– perquè rendeixi beneficis econòmics, sinó que inaugurà la captació de clubs de futbol com a instruments d'altres interessos extraesportius com són els drets televisius sobre les retransmissions dels partits. L'actual president, Mateu Alemany, ha dit des del dia de la mort d'Asensio, en nombroses ocasions, que el Mallorca ni es ven ni es vendrà, i que la "família" sent tanta estimació pel club com sentia Asensio.

A pesar –o precisament per això– de les afirmacions que pretenen ser tan ro-

tundes d'Alemany, el Mallorca viu immers en una paradoxa. Esportivament les coses rutilen de somni, i no només enguany, sinó des que Bartomeu Beltrán, de la mà d'Asensio, va adquirir el Mallorca i començà a imaginar un club potent. Però empresarialment el destí del club degà de Balears és una incògnita, perquè indistintament de la marxa esportiva, el seu futur estarà lligat indisso- lublement al que passi amb tot el grup mediàtic creat per Asensio.

Beltrán & Asensio. L'any 1995 el Mallorca vivia una època nefasta. La Llei de Societats Anònimes Esportives (SAE) havia animat un grup d'empresaris, amb el metge-empresari Miquel Dalmau al capdavant, a crear un model de club diferent. Aquell any, el metge-empresari explicava en una entrevista a aquest setmanari que el seu somni era convertir el Mallorca de forma immediata "en el club dels mallorquinistes i dels mallorquins". La seva idea era que, a través del finançament de bancs o caixes a mitjà o llarg termini, dotzenes de milers de mallorquins comprassin accions del Mallorca SAE, perquè així no caigués en mans de cap empresari, o grup empresarial, aliè a l'illa, o amb interessos ocults.

Però la conjuntura esportiva era, com s'ha dit, nefasta. L'operació no va aconseguir el mínim previst. El fracàs va ser total. Els resultats de l'equip no acompanyaren i les pèrdues econòmiques eren enormes per a les exhaustes arquitectures del Mallorca. Les expectatives de grans torrentades de doblers provinents de les televisions aleshores era un

somni. O una inversió en el secret de la qual pocs hi estaven. Asensio n'era un.

En una reunió a la mansió d'Asensio a Marbella, l'agost de 1995 es va fer qualificar l'operació. Atès que la Llei de Societats Anònimes Esportives limitava la presència accionarial d'una mateixa persona o grup en clubs diferents, els assessors d'Asensio, en aquella reunió marbellina, dissenyaren, amb la presència de Bartomeu Beltran, l'estratègia. Participar o comprar clubs a través d'empreses terceres. Beltran va quedar encarregat del Mallorca. El comprà el 20

seva condició de president i mallorquinista-, mentre que Asensio continuava considerant el Mallorca una inversió relacionada amb els drets de televisió i així havia de continuar. Una inversió totalment contralada financerament i sense cap concessió a les glòries esportives que tant agradaven a Beltran, cosa que només podia aconseguir-se amb una política (des de llavors seguida al peu de la lletra) de venda anual dels principals jugadors per treure'n profit econòmic.

Un periodista esportiu molt bon coneixedor de les interioritats del Mallorca,

sempre del que passi amb el Grup Zeta. O tot es manté igual, perquè el Grup resisteix, o s'hauran de cercar altres alternatives. En aquest segon cas, les prediccions a Palma apunten dues possibilitats. Primera, que tot i mantenir-se un cert control formal de la família, el consogre d'Asensio, l'expresident del Reial Madrid Lorenzo Sanz, exercirà un creixent protagonisme i acabarà a la pràctica gestionant el club. Segona, la directa i simple venda d'accions si el Grup Zeta necessita rendibilitzar econòmicament el Mallorca, aprofitant la capitalització actual i no esperar que l'alt risc potencial es converteixi en acte.

Si aquesta darrera opció fóra l'elegida, no faltarien candidats. Es dibuixen, com a mínim, dos sectors que podrien formalitzar sense cap problema i molt ràpidament -tant com ho necessitès la família Asensio- ofertes serioses. Un sector seria el d'un grup d'empresaris mallorquins relacionats tant amb els negocis turístics com amb els de diversió nocturna.

L'altre, un grup

d'empresaris alemanys que resideixen a Mallorca que de forma recurrent són objecte d'especulacions sobre la hipotètica compra.

La possibilitat que a hores d'ara sembla més segura és que, passi el que passi, no passarà de forma immediata. I tot fa suposar que la temporada podrà acabar, des del punt de vista empresarial, sense ensurts. I després, el proper estiu, i segons qui es veni a a quin preu, tindrem més dades sobre el futur del Mallorca.

El Mallorca, campió de la Supercopa d'Espanya del 1998. La política de venda de jugadors que ha seguit l'equip no ha minvat el nivell competitiu del club. Ara, el seu futur depèn del que passi amb el grup mediàtic creat per Asensio.

d'agost d'aquell any per 100 milions de pessetes.

Al cap de tres anys, l'estiu de 1998, Beltran abandona la presidència del Mallorca i reconeix que oficialment va ser una compra-venda d'accions entre la seva empresa i la d'Asensio; el que tothom sabia però que mai s'havia reconegut. Que el Mallorca havia estat sempre controlat per Asensio.

El trencament entre Beltran i Asensio no s'ha explicat mai. Algunes informacions apunten que Beltran apostava per fer un Mallorca ambiciós esportivament -és a dir: havia acabat creient-se la

Pep Verger, del *Diari de Balears*, explicava el passat 24 d'abril, en un crònica, precisament això: que el Mallorca, gràcies a la venda anual de jugadors, ha eixugat el deute i les pèrdues, que comença a guanyar diners (pocs), i que té un valor considerable (uns 10.000 milions), però és un negoci d'alt risc: si un any els jugadors es venen malament, les pèrdues són segures. Dos anys així... i el risc de *crack* seria segur i la venda a la baixa, possiblement l'única sortida.

Futur. Així doncs, s'obren davant del Mallorca poques opcions, depenent

Miquel Payeras